

WIJ EN DE GIRO

DOOR

NANNIE VAN WEHL

IJN giro is de finishing touch van mijn administratie. Eerstdaags maak ik heusch nogeens een klinkend sonnet van louter hulde en dankbaarheid op de giro. We zijn er al betrekkelijk vlug bijgegaan, mijn eerste giro-post staat op 1 Jan. 1923 en toen was mijn man er al een poos bij. Echter had ik toen nog geen machtiging, omdat ik die niet wou hebben, omdat ik niet durfde.

Cijfers en berekeningen, banktransacties, budgetten etcetera zijn voor het meerendeel van ons vrouwen, laat ik 't nu maar ronduit bekennen, en laat ik daartoe moed vatten, omdat ik zeker weet, namens velen te spreken — zulke cijferdingen zijn voor ons vrouwen niet veel meer dan hocus pocus.

Toen mijn man zich aangesloten had bij de giro en dan zoo nu en dan een avond zat te schrijven op geheimzinnig uitziende papieren, vellen als drieluiken, en hij schreef driemaal hetzelfde, zat ik uit de verte hoogachtend en bewonderend toe te kijken. Al spoedig ging mijn bewondering in hulde over. Want hoe heerlijk — nu waren vervallen die avonden, dat mijn tweede meisje er met een oude handtasch van mij, een aantal nota's en geld op uitging. Ook was er een lange optelsom in haar tasch. Die avonden organiseerde ik, om van gebel aan de deur af te zijn en om af te zijn van dat schrikkelijke stuntelen, die verfoeilijke omslag, veroorzaakt doordat de menschen aan de deur zoo goed als nooit geld terug hebben. Neen, dat 's toch iets ellendigs! Jaren geleden heb ik daarover al eens in een vrouwenblad geschreven, en de toestand is nog precies dezelfde of nog een haartje erger dan vroeger.

Van de week nog — een mijner grootste, deftigste leveranciers, zoo een, bij wien je vol respect in zijn winkelpaleis komt. Een leverantie met een quitantie erbij. Hij moet acht gulden van me hebben — ik heb niet anders dan een briefje van tien. Geen twee gulden terug. Morgen terug komen.

Ja maar, daar heb ik een broertje aan dood. Weer bellen. Weer niet terug. Dus — botje bij botje gedaan uit alle beurzen en potjes. — Boos opgebeld den volgenden dag.

Laatst had zelfs de post niet terug van twee briefjes van tien, toen de brievenbesteller me voor vijftien gulden postzegels bezorgde. En toen ik wanhopig uitriep: „Maar als de post nu niet eens meer wisselgeld heeft — wie heeft 't dan?” kreeg ik doceerend ten antwoord, dat *ik* voor wisselgeld had moeten zorgen.

Nu, de giro helpt me van negentienden van deze narigheid af. Het eenige is, dat je een beetje op je saldo moet letten en bedenken, welke automatische afschrijvingen kunnen komen. Gas, water, electriciteit. Is het toch eigenlijk niet zalig? Vroeger kwam dat allemaal toch maar aan de deur — bellebel, bellebel.

Dus — in 't begin zat ik eerbiedig naar mijn man te kijken. Hij bood me al dadelijk een uitlegging en een machtiging aan.

Ik vond het een prachtig iets, dat dat uitzenden van het meisje niet meer noodig was, en er zooveel minder gescharrel aan de deur was. Maar overigens hield ik me verre.

Toen ging ik het langzamerhand wel een beetje gek vinden — ik al het gemak ervan, hij al de last. En ik overwoog de mogelijkheid, dat ik 't misschien toch wel zou begrijpen, als ik maar eens even goed naar hem luisterde. Op een avond stelde ik 't hem bijna bibberend over zooveel stoutmoedigheid voor. En ademloos luisterde ik vol goeden wille naar zijn uiteenzettingen.

Toen bleek het simple comme bonjour. — En sedert 1 Jan. 1923 is mijn machtiging in werking.

Onlangs maakte ik bij kennissen datzelfde gescharrel mee, dat mij zoo kan ergeren — de menschen aan de deur geen geld terug — dan is 't in huis help man help vrouw. — Toen zeg ik: „Waarom gireer je niet?”

„Ach — mijn man heeft 't zoo druk — ik kan niet van hem vergen, dat hij telkens gaat zitten gireeren.”

„Vraag dan een machtiging.”

Zij, zéér afwerend: „O neen, dan zitten we allebei maar te graaien in de giro, en dan weet ik zeker, dat ons saldo telkens overschreden wordt.”

Ik wilde haar uitleggen, hoe ik dat voorkom, maar ze luisterde niet eens — „neen, neen, niets ervan, geen gegraai in de giro.”

Enfin, dat moest ze zelf weten. Maar gegraai is zoo goed als onmogelijk. Daar is toch ten eerste de strook van het girobiljettenboek.

Het drieluik wordt langs een geperforeerde lijn afgescheurd; op de stock zet je net zooveel en zoo weinig omtrent je zending als je zelf noodig oordeelt. De stock draagt op dat kleine behouden gebleven strookje hetzelfde nummer als het afgescheurde biljet. Daarnaast heb ik nog een eigen klein giro-kasboekje, waarin ik links mijn giro-inkomsten en rechts mijn giro-uitgaven, nauwkeurig toegelicht, schrijf. Bovendien liggen de binnengekomen girobiljetten precies op een vaste plaats in mijn bureau, in een leeg Driessenbonbonblik.

Wil mijn man dus gaan gireeren, dan heeft hij slechts in mijn giro-kasboekje te kijken benevens op het laatste biljet naar het saldo, en van elkaar-in-den-weg zitten met de giro is geen sprake.

Vreemd genoeg zijn nog niet eens al mijn leveranciers aangesloten bij de giro. Al een paar maal heb ik gewoon dwang uitgeoefend: „Ik betaal u niet eerder vóór u giro hebt.” Ja, dat hadden al méér klanten gezegd. Toen kwam het er ook. Waar de giro ontbreekt, maak ik altijd een scherpe aanmerking en kan dat zoo goed doen, omdat ik dan werkelijk vind, dat ik in een middeleeuwschen toestand ben geraakt.

Hoe langer je de giro gebruikt, hoe meer je er profijt van gaat trekken. Zoo kan je b.v. een postwissel per giro incasseeren. Denk eens aan — daarmee wordt vermeden dat akelige gaan naar een postkantoor en kwartieren lang aan een loket schilderen. Achter op den postwissel is een apart hoekje, waarin je het klaarspeelt je postwissel per giro uitbetaald te krijgen. Tusschen twee haakjes: weten de huisvrouwen wel, dat je zoo zalig makkelijk je postzegels aan huis bezorgd kunt krijgen, als je ze per briefkaart aan het naastbijzijnde postkantoor bestelt? Het eenige is: je moet voor méér dan *f* 5.— tegelijk nemen. Maar met je rentezegels ben je altijd al zóó aan de vijf gulden. En daar vermijd je het armzalige en tijd-roovende gehaal mee; één postzegel van vijf cent aan de kiosk, door bar winteravondweer heen.

U hoeft niet te vragen, wat voor mij heeft beteekend dat onzalige intermezzo van de girodienst. Ik heb wat meegemopperd! Dank zij onze goedbewaarde biljetten en ons giroboekje waren we toen zóó weer op dreef, toen de giro ook weer op dreef was. Dat was 1 October 1924. Met groote letters staat die datum in het boekje.

Telkens en telkens merk ik, hoeveel ergernis, rompslomp en narigheid we onszelf besparen, door een beetje precies te zijn op onze administratie. Toen de giro weer in orde was, zat er menigeen om ons heen met de handen in 't haar. Ze konden heelemaal niet aantonen, hoeveel ze eigenlijk nog op de giro hadden staan. Een huisvrouw zei toch doodkalm tegen me: „Ja, 't is ellendig, der moet nog een heeleboel op staan, maar bewijzen heb ik niet, je weet — *we hebben nooit paperassen!*”

Ik heb dan wèl paperassen en van een kleinen winkelier heb ik eens de spreuk geleerd:

Wil je blijven,

Dan moet je schrijven.

Ladies Home Journal had vroeger een rubriek: „How to make money.” Nu, met de giro kan de huisvrouw money maken. Want weet u wel, dat men, een bedrag boven de tien gulden gireerend, geenerlei zegelrecht verschuldigd is? Dus u spaart evenveel dubbeltjes als u nota's boven de tien gulden betaalt. En bij lidmaatschappen daarbij nog de niet malsche incassokosten. Voor lidmaatschappen en abonnementen boven de tien gulden scheelt dat liefst een kwartje: 10 cent zegel en 15 cent incassokosten. Met mijn telefoon en mijn giro zet ik mijn huishouding in elkaar als een machine, die zoo geruischloos mogelijk loopt.

